

Návrh žalobce, by bylo povoleno navrácení k předešlému stavu pro zmeškání roku, soud první stolice zamítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by řízení doplnil a znovu rozhodl.

Nejvyšší soud odmítl dovolací recurs.

Důvody:

Dle §u 153 c. ř. s., není přípustným opravný prostředek proti usnesení, jímž bylo povoleno navrácení v předešlý stav. Připouští tedy zákon recurs jen proti usnesení, jímž byl návrh na povolení navrácení v předešlý stav zamítnut, tak jak se stalo i v tomto případě v první stolici. Věcné rozhodnutí rekursního soudu mohlo by býti buď potvrzující, v kterémž případě by další recurs byl vyloučen dle §u 528 c. ř. s., aneb změňující, t. j. rekursní soud by povolil navrácení v předešlý stav a pak by další opravný prostředek nebyl přípustným dle §u 153 c. ř. s. Rozhodl by tedy rekursní soud v obou případech konečně. Nemůže tedy nejvyšší soud v třetí stolici rozhodovati ani o otázce podružné, vyvolané zrušujícím usnesením rekursního soudu, totiž zda rekursním soudem nařízené doplnění řízení jest nutným a účelným, pokud se týče po zákonu přípustným, když konečné rozhodnutí jest vždy vyhrazeno soudu rekursnímu, tedy soudu druhé stolice. Dovolací recurs jest proto nepřípustným a bylo jej odmítnouti.

Čís. 6307.

Pozemková reforma.

Do povolení exekuce vyklizením ze zabraného majetku nemůže si stěžovati třetí osoba, proti níž exekuce nečelí, třeba byla osobou hospodářící.

Pachtovní smlouva o zabrané nemovitosti, uzavřená po vydání záborového zákona, jest nicotnou, dokud nebyla schválena Státním pozemkovým úřadem.

(Rozh. ze dne 22. září 1926, R I 846/26.)

Do usnesení prvního soudu, jímž byla povolena proti Dr. Josefu P-ovi exekuce vyklizením ze zabraného majetku, stěžoval si Jaroslav P. Rekursní soud recurs odmítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stížnost je bezdůvodná. Stěžovatel jako osoba třetí nemůže si stěžovati do exekuce, která na základě výpovědi dané Dru. Josefu P-ovi byla povolena proti těmž Dru. Josefu P-ovi, neboť, nejso exekutem,

není k stížnosti té oprávněn. Tvrdí ovšem, že pravou osobou hospodařící, skutečným pachtýřem je on, a nikoli Dr. Josef P., jenž prý se o pachtovní objekt nestará, avšak to mu oprávnění ke stížnosti zjednatí nemůže, i kdyby nakrásně byl pachtýřem v takové formě práva, že by ho pokládati bylo za legitimní osobu hospodařící, proti které výpověď a tudíž potom i exekuce čeliti měla, neboť, kdyby tomu tak bylo, musil by prostě právě jako osoba třetí, proti níž exekuce nečelí, jejíž práva však provedením jejím byla by dotčena, a proto by ji činila nepřipustnou, chopiti se prostředků pro ten případ v zákoně předurčených, stejně ale nemohl by si stěžovati do exekuce proti Dru. Josefu P-ovi povolené. Avšak, aby ho to zbytečně nesvádělo k uplatňování takových prostředků, upozorňuje se, že, když sám tvrdí, že uzavřel smlouvu pachtovní na sporný objekt dříve Drem. Josefem P-em pachtovaný teprv koncem ledna 1921, tedy po záborovém zákoně z 18. dubna 1919, že však Státní pozemkový úřad smlouvy té neschválil, jest smlouva ta dle § 7 záb. zák. ve znění článku I. zák. ze dne 11. března 1921, čís. 108 sb. ne pouze, jako tomu bylo dle starého znění, vůči státu bezúčinnou, nýbrž dokonce neplatnou, správněji řečeno nicotnou, tak jakoby jí vůbec nebylo, jakoby on pachtýřem a držitelem vypověděných nemovitostí nikdy nebyl, takže ho Státní pozemkový úřad může úplně pominouti, ježto nemá práv pachtovních a tudíž ani právně závažné pachtovní držby, by jí dbáti bylo. Že Státní pozemkový úřad žádost za schválení posud neodmítl, nevadí, neboť nicotnost trvá, pokud schválení uděleno nebylo.

Čís. 6308.

Třebas by tu v zásadě byly závažné důvody, pro které by na veřejném společníku nebylo lze slušně požadovati, by ve společnosti, pokud se týče ve společnosti určitého společníka setrval, dlužno přece každý případ posuzovati podle jeho zvláštních okolností a přihlížeti po případě i k tomu, jak se choval, pokud se týče chová společník, žádající zrušení společnosti, pokud se týče jak se chovali ostatní společníci v případě žaloby na vyloučení, ovšem zvláště i ke smlouvě, pakli má v této příčině nějaká ustanovení.

Vyloučení společníka z veřejné společnosti jest opatření vážnějšího rázu, jež nelze úplně na roveň postavití prostému zrušení společnosti.

I rozsudek, jímž bylo uznáno na vyloučení některého společníka, má moc konstitutivní.

(Rozh. ze dne 22. září 1926, Rv I 1959/25.)

Žalobu, již domáhali se veřejní společníci Zikmund H. a Rudolf H. vyloučení veřejného společníka Josefa G-a ze společnosti, pro c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, vyhověl však žalobě Josefa G-a proti Zikmundu H-ovi a Rudolfu H-ovi o zrušení veřejné obchodní společnosti. O d v o l a c í s o u d vyhověl odvolání Zikmunda H-a a Rudolfa H-a